

(vad. „ličynos“) veido apdangalas, vaizduojantis žmogaus, gyvūno ar fantastinės būtybės galvą.

VideoLightBox.com

VideoLightBox Gallery generated by

a#videolb{display:none}

#videogallery

Nuo seno buvo gaminamos pačių vaidintojų iš medžio, beržo tošies, pakulų, šiaudų, popieriaus, avikailio, vilnų, bulvienoju, senų apyvokos reikmenų. Kartai dažomos ryškiomis spalvomis. Ypač populiarios buvo medinės kaukės. Joms būdingas sveikas liaudies humoras, satyra.

Kaukės vartotos nuo senų laikų teatralizuotose liaudies apeigose (per Užgavėnes, Velykas, vestuves, linamynius, vakarones). Manoma, kad buvo siejamos su pirmykščiais tikėjimais, saulės grįžimo šventėmis. Kaukės būna antropomorfinės (čigonų, žydų, vaistininkų, vengrų, elgetų), zoomorfinės (ožio, gervės, arklio, rečiau meškos) ir demonomorfinės (velnio, giltinės).

Jos dažnai turi iškreiptą, groteskišką pavidalą: kreiva didelė nosis, keli kyšą dantys, nevienodo dydžio akys, didelės ausys ir nušėpusi ilga barzda iš ašutų arba avikailio.

Kaukės

Sekmadienis, 21 Lapkritis 2010 10:15 - Paskutinį kartą atnaujinta Sekmadienis, 21 Lapkritis 2010 10:24

Jeigu prie kaukės derinamas koks nors daiktas (rūta, dalgis, svarstyklės), tai personažui suteikiama simbolinė prasmė (nekaltybė, mirtis, teisingumas), jei charakteringas kostiumas – šaržuotai išryškina kai kurios žmogaus būdo savybės (linksmumas, smalsumas, piktumas, bukumas, kvailumas).

Kaukės vartojamos pavieniui, grupėmis.

Žemaitijoje labiau mėgstamos groteskinės žmonių ir gyvūnų kaukės, Aukštaitijoje – gyvulių. Nuo 20 a. II pus. Užgavėnių kaukes gamina ir liaudies meistrai.

Žiemos pabaigos šventės ir jų apeigos siekia senus pirmykštės žemdirbystės laikus. Atlikdami įvairias apeigas, žemdirbiai turėjo išvaryti žiemos demonus ir pažadinti iš miego šalčio sukaustytą žemę, o imdamiesi magijos žmonės tikėjo, kad atitinkamai pasielgę, jie privers antgamtines jėgas paklusti ir suteiks žemei derlingumą.